

ogfaa tilstødende Omstændigheder — Pontoppidans Borteværen her fra Landet i Djeblisset — havde forhindret ham deri; og det var desuden for Pontoppidan ikke godt at vide, at Ministeren ønskede en saadan Forklaring; thi den fremtom jo først — det mener jeg at have Lov til at sige, uden at røbe en Udvalgs hemmelighed — efter det Samraad, som var ført med Ministrene om denne Bevilling, og før den Tid kunde man ikke vide, at den ærede Minister havde lagt særlig Mærke til en enkelt Ytring i Pontoppidans Skrivelse og støttede sin Stilling over for Bevillingen derpaa. Jeg tror derfor ikke, at dette formelle Spørgsmaal bør lægge nogen Hindring i Vejen, men at man bør se paa selve Sagen. Jeg forudsætter, at der kan gives Lejlighed til, hvis vi ikke til 3dje Behandling kunne blive enige om Sagen, da at komme tilbage til den.

Over for Bemærkninger, som ere faldne om denne Sag med Hensyn til Opsørelsen paa denne Konto, vil jeg kun bemærke, at det vilde se løjerligt ud, hvis en Forsætter af Pontoppidans Rang ikke kunde opføres derpaa; thi saaledes som den er affattet i Djeblisset, og med de Personer, der findes derpaa, tror jeg sikkert, at der ikke findes ret mange, hverken i denne Sal eller uden for den, som vilde finde, at Pontoppidan ikke skulde være fuldt værdig til at blive optagen her. I den Anledning skal jeg rette nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Næsens (Bernsen). Han dvælede ogsaa ved, at denne Konto havde været kritisk behandlet af Finansudvalget, og at der paa den var opført Personer, som efter hans Mening ikke burde staa derpaa. Vi kunne hurtigt blive enige om, hvad jeg tror, ogsaa er indrømmet fra anden Side, at hvis der er nogen Skyld i den Henseende, kan ingen unddrage sig den. Det er ganske urimeligt at lægge Finansudvalget noget særligt til Last. Jeg skal ikke tale paa tidligere Finansudvalgs Begne, da jeg først har haft Sæde der i Aar, men der kan ikke lægges Finansudvalget noget særligt til Last, naar Folketinget giver sit Minde til de Bevillinger, som ere foreslaaede fra Finansudvalgets Side. I et hvert Fald er det et almindeligt Skibbrud, hvis der er noget Skibbrud. Nu hørte jeg, det ærede Medlem sige, at det var næsten saadan med denne Bevilling, at man ligesom maatte tvinge Folk ind paa den, og det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgtreds (Svendsen) syntes ogsaa at have den Anskuelse, at man søgte at faa Folk til at søge den; man talte med dem tilfældig, og til

dem til at gaa ind paa at modtage en Bevilling der. Naar det ærede Medlem siger, at saadan gaar det ofte til, vil jeg dog sige, at i Almindelighed er der Ansøgere nok; der er ingen særdeles Banfælighed forbunden med at faa Folk til at søge om Penge fra Statskassen. Det vil i Almindelig gaa saaledes til, at de, der ere de værdigste, ere dem, der holde sig tilbage. De værdigste ere de bedste. Det kan maasse det ærede Medlem fra Næsens ikke forstaa, men det forholder sig dog saaledes, og derfor kommer der en Mængde Ansøgninger ind til Ministeriet og til Folk, som overhovedet have med den Sag at gøre. Med disse Folk søge ofte saa længe, til de til Slut faa deres Ønske opfyldt, medens de Folk, som burde staa paa denne Konto, som f. Eks., Pontoppidan, slet ikke søge. Det ærede Medlem henholder sig til en Ytring i Skrivelsen fra Pontoppidan om, at han ikke havde søgt for tre Aar tilbage. Han har heller ikke søgt denne Gang. Det var den Gang et Medlem af Finansudvalget, som havde spurgt, om han ikke kunde ønske at opføres paa denne Konto. Heller ikke i Aar har Pontoppidan søgt, men det er fra Finansudvalget, at Spørgsmaalet er rejst, om Pontoppidan paany skulde komme ind paa denne Konto. I Udvalget er som sagt, Spørgsmaalet rejst, og Forhandlingerne er ført der uden Pontoppidans Vidende indtil det Djeblit, man ønskede en Forklaring om Ytringen i hans Skrivelse. Ellers har Pontoppidan ikke haft det fjerneste med denne Sag at gøre. Det synes nu ærede Medlemmer, ikke er rimeligt. Jeg synes, det er meget fornuftigt og passende. Hvis jeg tog et Exempel fra en anden Sfære, vilde maasse det ærede Medlem fra Næsens bedre forstaa dette. Hvis der var Tale om Dekorationer og Ridderkors, vilde han heller ikke gaa ud fra, at Manden selv søgte dem. Man indgiver ikke Ansøgninger om saadanne Udmærkelser. Naturligvis er det ogsaa de værdige, der hædres. De Folk, der have Indflydelse ved den Art Udbellinger, sige, at den og den Mand burde passende belønnes ved den og den Lejlighed, og saa faar han sit Kors at bære, og det er ikke noget, som paa nogen Maade kan forundre. Det er ikke altid nødvendigt, at man søger, for at komme i Betragtning. De, der vide, at Manden er værdig til at opnaa det, han i og for sig ønsker, sørge derfor. Hvis altsaa denne Konto ikke har været tilstrækkelig kritisk behandlet tidligere, vil jeg gøre opmærksom paa, at det har megen Banfælighed med at faa denne Konto fordelt paa rette Maade. Det ærede Medlem ved,